

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

Gorzów Wielkopolski, dnia 20 stycznia 2017 r.

Poz. 174

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-I.4131.6.2017.AZIE WOJEWODY LUBUSKIEGO

z dnia 19 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2016r., poz. 446 ze zm.) stwierdzam nieważność § 3, § 4 ust. 3 – 5, § 5 ust. 2 – 3, § 7 w uchwale nr XXXIV/311/2016 Rady Miejskiej w Drezdenku z dnia 14 grudnia 2016r. w sprawie zasad korzystania z sal i świetlic wiejskich oraz ich wyposażenia stanowiących własność Gminy Drezdenko.

UZASADNIENIE

Na sesji w dniu 14 grudnia 2016r. Rada Miejska w Drezdenku podjęła uchwałę w sprawie zasad korzystania z sal i świetlic wiejskich oraz ich wyposażenia stanowiących własność Gminy Drezdenko. Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 22 grudnia 2017r.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, iż przedmiotowa uchwała istotnie narusza art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2016r., poz. 446 ze zm. – dalej „u.s.g.”).

Przepis art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym zawiera upoważnienie dla organów gminy, mające charakter klauzuli generalnej, do wydawania przez te organy przepisów gminnych mających walor aktów prawa miejscowego, tj. przepisów powszechnie obowiązujących na obszarze działania organów które je ustanowiły. W myśl pkt 4 tego przepisu, rada gminy może uregulować zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów oraz urządzeń użyteczności publicznej. Użyte w tym przepisie pojęcie „zasady i tryb korzystania” oznacza kompetencję organu stanowiącego do ustalenia ogólnych wytycznych, czyli reguł zachowania się podmiotów, które przebywają na tych terenach lub w tych obiektach (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 26 kwietnia 2012r. sygn. akt IV SA/Po 169/12, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 25 kwietnia 2016r. sygn. akt IV SA/Gl 955/15). Unormowanie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy przewidując określenie zasad korzystania z obiektów użyteczności publicznej zakłada uprawnienie rady gminy do określenia w ramach tych zasad jednej z najistotniejszych zasad korzystania z takich obiektów tj. zasady korzystania odpłatnego lub korzystania nieodpłatnego. Niewątpliwie kwestia ta stanowi z punktu widzenia interesów członków społeczności lokalnej jedną z najistotniejszych regulacji dotyczących zasad skorzystania z obiektu użyteczności publicznej, decyduje bowiem o materialnej dostępności danego obiektu użyteczności publicznej dla poszczególnych osób i celowym jest unormowanie jej aktem mającym rangę przepisu prawa miejscowego (vide wyrok WSA w Gdańsku z dnia 18 września 2014r., sygn. akt II SA/Gd 395/14).

Zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (regulaminy korzystania z obiektów i urządzeń) – jak sama treść przepisu wskazuje – nie są adresowane do podmiotów zarządzających lecz do podmiotów korzystających z owych obiektów i urządzeń, a więc do społeczności lokalnej. Osoby korzystające powinny natomiast podporządkować się uchwalonym w tym zakresie regulacjom, bowiem w przeciwnym razie mogą zostać niedopuszczone do skorzystania z tych obiektów i urządzeń (np. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 7 sierpnia 2007r., sygn. akt II SA/Rz 473/07). Natomiast poza zakresem wskazanego upoważnienia pozostają sprawy związane z zasadami i trybem gospodarowania i korzystania z tego mienia przez jednostkę nim gospodarującą – administrator, opiekun obiektu. Mając na uwadze powyższe przepisy § 3,

§ 4 ust. 3 – 5, § 5 ust. 2 – 3 uchwały podjęte zostały z istotnym naruszeniem prawa, wykraczają bowiem poza kompetencje rady. Regulując materię zakwestionowanymi przepisami rada wkroczyła w kompetencje organu wykonawczego gminy naruszając art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym. Do zadań burmistrza należy gospodarowanie mieniem komunalnym, natomiast organ stanowiący decyduje – ustala zasady na jakich organ wykonawczy będzie tym mieniem gospodarował.

Rada Miejska nie była również upoważniona do określania zasad odpowiedzialności cywilnej w związku z korzystaniem ze świetlic wiejskich, jak i zasad odpowiedzialności za szkody powstałe na mieniu (§ 7 ust. 1 i 2 uchwały). Kwestie te regulują przepisy Kodeksu cywilnego (j. t. Dz. U. z 2016r., poz. 380 ze zm.) oraz zawierana umowa. Rada Miejska nie może ze skutkiem wobec osób trzecich wiązać organu wykonawczego w zakresie spraw związanych z zawieraniem umów przez gminę (§ 7 ust. 3 – 7 uchwały) jeżeli ustawa takich uprawnień radzie nie przyznaje (por. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 15 stycznia 2013r., sygn. akt II SA/Ol 1278/12, LEX nr 1274562). Wskazane regulacje wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego zawarty w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, ale również pozostają w sprzeczności z przepisem art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, który wyłączną kompetencję do gospodarowania mieniem komunalnym przyznaje organowi wykonawczemu gminy, czyli burmistrzowi (por. wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 6 maja 2010r., sygn. akr II Sa/Go 225/10).

Z powyższych względów należało orzec jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały rady gminy wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Z up. Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Teresa Kaczmarek